

Kohtuasi C-228/05

Stradasfalti Srl

versus

Agenzia delle Entrate – Ufficio di Trento

(eelotsusetaotlus, mille on esitanud Commissione tributaria di primo grado di Trento)

Kuues käibemaksudirektiiv – Artikli 17 lõige 7 ja artikkel 29 – Sisendkäibemaksu mahaarvamisõigus

Kohtuotsuse kokkuvõte

1. *Maksusätted – Õigusaktide ühtlustamine – Käibemaks – Ühine käibemaksusüsteem – Sisendkäibemaksu mahaarvamine*

(Nõukogu direktiiv 77/388, artikli 17 lõike 7 esimene lause)

2. *Maksusätted – Õigusaktide ühtlustamine – Käibemaks – Ühine käibemaksusüsteem – Sisendkäibemaksu mahaarvamine*

(Nõukogu direktiiv 77/388, artikli 17 lõike 7 esimene lause)

3. *Maksusätted – Õigusaktide ühtlustamine – Käibemaks – Ühine käibemaksusüsteem – Sisendkäibemaksu mahaarvamine*

(Nõukogu direktiiv 77/388, artikli 17 lõiked 1, 2 ja 7)

1. Kuuenda direktiivi 77/388 kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 17 lõike 7 esimene lause kohustab liikmesriike selle direktiivi artiklis 29 ettenähtud konsulteerimiskohustuse järgimiseks teavitama käibemaksukomiteed kavatsusest võtta vastu üldisest käibemaksu mahaarvamissüsteemist erandit kehtestav siseriiklik meede ja esitama komiteele piisavalt teavet, mis võimaldaks viimasel seda meedet igakülgsest uurida.

Nõuandekomiteega konsulteerimisel puuduks mõte, kui liikmesriigid piirduksid komitee teavitamisega erandit kehtestavast siseriiklikust meetmest, mida nad kavatsevad võtta, lisamata vähimatki selgitust meetme sisu ja ulatuse kohta. Nõuandekomiteel peab olema võimalik talle esitatud meedet nõuetekohaselt kaaluda.

(vt punktid 30, 32, resolutiivosa punkt 1)

2. Kuuenda direktiivi 77/388 kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 17 lõike 7 esimest lauset tuleb tõlgendada nii, et see ei luba liikmesriigil käibemaksu mahaarvamissüsteemist välja arvata kaupu nimetatud direktiivi artikliga 29 asutatud käibemaksukomiteega eelnevalt konsulteerimata. Samuti ei luba nimetatud säte liikmesriigil võtta selle maksu mahaarvamissüsteemi puudutavaid meetmeid, mis ei sisalda märget nende ajalise piirangu kohta ja/või mis on osa struktuuriliste kohandusmeetmete kogumist, mille eesmärk on vähendada eelarvedefitsiiti ja võimaldada riigivõla tagasimaksmist. See säte lubab liikmesriigil võtta ajutisi meetmeid, et ära hoida majanduse hetkeolukorrale tsüklilisusega kaasnevaid

tagajärgi.

(vt punktid 53–55, resolutiivosa punkt 2)

3. Kui erand mahaarvamissüsteemist ei ole kehtestatud kooskõlas kuuenda direktiivi 77/388 kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 17 lõikega 7, ei või siseriiklikud maksuhaldurid maksukohustuslasele vastu väites tugineda sama direktiivi artikli 17 lõikes 1 nimetatud käibemaksu mahaarvamisõiguse põhimõttest erandit kehtestavale sättele. Vastavalt kuuenda direktiivi artikli 17 lõikele 2 peab maksukohustuslane, kelle suhtes erandit kehtestavat sätet kohaldatai, saama võimaluse oma käibemaksuvõlg ümber arvutada, kui kaupu ja teenuseid kasutati seoses maksustatavate tehingutega.

(vt punkt 69, resolutiivosa punkt 3)

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

14. september 2006(*)

Kuues käibemaksudirektiiv – Artikli 17 lõige 7 ja artikkel 29 – Sisendkäibemaksu mahaarvamisõigus

Kohtuasjas C-228/05,

mille ese on EÜ artikli 234 alusel Commissione tributaria di primo grado di Trento (Itaalia) 21. märtsi 2005. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 24. mail 2005, menetluses

Stradasfalti Srl

versus

Agenzia delle Entrate – Ufficio di Trento,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees A. Rosas, kohtunikud J. Malenovský, J.-P. Puissochet (ettekandja), A. Borg Barthet ja U. Lõhmus,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: vanemametnik M. Ferreira,

arvestades kirjalikus menetluses ja 6. aprilli 2006. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Stradasfalti Srl, esindaja: advokaat B. Santacroce,

- Itaalia valitsus, esindaja: I. M. Braguglia, keda abistas *avvocato dello Stato* G. De Bellis,
- Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: A. Aresu ja M. Afonso,

olles 22. juuni 2006. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleeruvate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta – ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas (EÜT L 145, lk 1; ELT eriväljaanne 09/01, lk 23; edaspidi „kuues direktiiv“) artikli 17 lõike 7 tõlgendamist.

2 Nimetatud taotlus esitati Stradasfalti Srl nimelise osaühingu (edaspidi „Stradasfalti“) ja Agenzia delle Entrate – Ufficio di Trento vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab aastatel 2000–2004 sõiduautode ostmise, kasutamise ja hooldamise eest (mis ei ole selle äriühingu põhitegevus) Stradasfalti väitel alusetult tasutud käibemaksu tagasimaksmist.

Õiguslik raamistik

Ühenduse õigusnormid

3 Kuuenda direktiivi artikkel 17 pealkirjaga „Mahaarvamisõiguse tekkimine ja kohaldamisala“ sätestab lõike 2 punktis a, et „[k]ui kaup ja teenuseid kasutatakse maksukohustuslase maksustatavate tehingutega seoses, on maksukohustuslasel õigus tasumisele kuuluvast käibemaksust maha arvata [...] käibemaks, mis tuleb tasuda või on tasutud tema poolt teisele maksukohustuslasele tarnitud või tarnitavalt kaubalt või osutatud või osutatavalt teenuselt“.

4 Kuuenda direktiivi artikli 17 lõige 6 sätestab:

„Hiljemalt neli aastat pärast käesoleva direktiivi jõustumist otsustab nõukogu komisjoni ettepaneku põhjal ühehäälselt, millised kulud ei ole kõlblikud käibemaksu mahaarvamiseks. Mingil juhul ei tohi lubada käibemaksu maha arvata kulude puhul, mis ei ole rangelt majanduskulud, näiteks kulutused luksuskaupadele, lõbustustele või meelelahutusele.“

Eespool nimetatud eeskirjade jõustumiseni võivad liikmesriigid säilitada erandid, mis sisalduvad käesoleva direktiivi jõustumise ajal nende siseriiklikes õigusaktides.“

5 Kuuenda direktiivi artikli 17 lõike 7 kohaselt:

„Arvestades artiklis 29 sätestatud konsulteerimist, võib iga liikmesriik seoses majanduse tsüklilisusega mahaarvamissüsteemist osaliselt või täielikult välja arvata mõningad või kõik kapitalikaubad või muud kaubad. Identsete konkurentsitingimuste säilitamiseks võivad liikmesriigid mahaarvamisest keeldumise asemel maksustada maksukohustuslase enese toodetud või riigis ostetud või imporditud kaup nii, et maks ei ületaks käibemaksusummat, mis oleks nõutud sisse sarnase kauba omandamise korral.“

6 Kuuenda direktiivi artikli 29 lõiked 1 ja 2 sätestavad:

„1. Käesolevaga moodustatakse käibemaksu nõuandekomitee, edaspidi „komitee“.

2. Komitee koosneb liikmesriikide ja komisjoni esindajatest.

Komitee eesistuja on komisjoni esindaja.

Komisjon tagab komiteele sekretariaaditeenused.”

Siseriiklikud õigusnormid

7 Asjassepuutuvad siseriiklikud õigusnormid on sätestatud Vabariigi presidendi 26. oktoobri 1972. aasta määruse nr 633 (*GURI* nr 292 regulaarne lisa, 11.11.1972) 2. septembri 1997. aasta seadusandliku dekreeedi nr 313 artiklist 3 tulenevas redaktsioonis (*GURI* nr 219 regulaarne lisa, 27.12.1997) artikli 19a lõikes 1 pealkirjaga „Mahaarvamise välistamine või vähendamine teatavate kaupade või teenuste puhul”.

8 Nimetatud artikli 19a lõige 1 sätestab:

„Erandina artikli 19 sätetest:

c) ei ole mahaarvamiseks kõlblik 30. aprilli 1992. aasta seadusandliku dekreeedi nr 285 artikli 54 punktides a ja c nimetatud mopeedide, mootorrataste, sõiduautode ja mootorsõidukite – mis ei ole märgitud lisatud tabelis B ega ole mõeldud avalikuks kasutamiseks –, samuti neile vastavate varuosade ostmise ja importimisega (mis ei ole selle ettevõtja põhitegevus) seotud maks, samuti artikli 16 lõikes 3 märgitud teenuste osutamise ja nimetatud kaupade kasutamise, hoidmise, hooldamise ja parandamisega seotud maks, välja arvatud juhul, kui tegemist on kaubandusagentide või -esindajatega;

d) võib sõiduautodele, mootorsõidukitele, õhusõidukitele ja lõbusõidulaevadele mõeldud kütuse ja määrdeainete ostmise või importimisega seotud maksu maha arvata siis, kui maksu, mis on seotud kõnealuste sõiduautode, mootorsõidukite, õhusõidukite ning laevade ostmise, importimise või omandamisega rendilepingu (liising), prahilepingu ja sarnaste lepingute teel, võib maha arvata.”

9 23. detsembri 1999. aasta seaduse nr 488 (*GURI* regulaarne lisa nr 302, 27.12.1999) artikli 7 lõikega 3 piirati selle sätte mõju kuni 31. detsembrini 2000.

10 Seejärel meetme kehtivusaega pikendati ja selle kohaldamisala muudeti 23. detsembri 2000. aasta seaduse nr 388 (*GURI* nr 302 regulaarne lisa, 29.12.2000) artikli 30 lõikega 4 järgmises sõnastuses:

„Vabariigi presidendi 26. oktoobri 1972. aasta määruse nr 633 – mille kehtivusaega pikendati viimati 23. detsembri 1999. aasta seaduse nr 488 artikli 7 lõikega 3 kuni 31. detsembrini 2000 – artikli 19a1 lõike 1 punktis c nimetatud mopeede, mootorrataid, sõiduautosid ja mootorsõidukeid puudutavate tehingutega seotud käibemaks ei ole enne 31. detsembrit 2001 mahaarvatav; mis puudutab aga nende sõidukite ostmist, importimist ja omandamist liising-, prahilepingute või sarnaste lepingute teel, siis vähendatakse osa, mis ei anna õigust mahaarvamisele, 90%?ni kõnealusest summast ja 50%?ni mootorsõidukite puhul, mis ei kasuta sisepõlemismootorit.”

11 Nimetatud sõnastus jäi pärast iga-aastaseid uusi pikendamissätteid jõusse. Nii muudeti kehtivuse lõppemise kuupäeva 28. detsembri 2001. aasta seaduse nr 448 artikli 9 lõikega 4; seejärel 27. detsembri 2002. aasta seaduse nr 289 artikli 2 lõikega 13; 24. detsembri 2003. aasta seaduse nr 350 artikli 2 lõikega 17 ja lõpuks 30. detsembri 2004. aasta seaduse nr 311 artikli 1 lõikega 503, mis pikendas selle mõju kuni 31. detsembrini 2005.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

12 Stradasfalti on Itaalia õiguse alusel asutatud osaühing, mille asukoht on Trento provintsis ja mis tegutseb teedeehituse valdkonnas.

13 Tema valduses on ettevõttele kuuluvad sõidukid, mida ta ei kasuta oma põhitegevuses ja mille ostmise, kasutamine, hooldamine ja varustamine kütusega ei anna vastavalt Itaalia õigusaktidele õigust arvata maha nende sõidukitega seotud käibemaks.

14 Kuna Stradasfalti leidis, et need õigusaktid on kuuenda direktiivi käibemaksu mahaarvamist puudutavate sätetega vastuolus, palus ta 7. juulil 2004 Agenzia delle Entrate – Ufficio di Trento käibemaksu tagasimaksmist ligikaudu 31 340 euro suuruses summas, mille ta oli nende sõidukite ostmise, kasutamise, hooldamise ja kütusega varustamise eest aastatel 2000–2004 alusetult tasunud.

15 Agenzia delle Entrate – Ufficio di Trento jättis selle taotluse mitme 15. juulil 2004 vastu võetud otsusega rahuldamata.

16 Stradasfalti esitas 22. novembril 2004 Commissione tributaria di primo grado di Trento kaebuse, milles ta taotles nende otsuste tühistamist ja käibemaksu tagasimaksmist asjaomase ajavahemiku eest.

17 Sellises olukorras otsustas Commissione tributaria di primo grado di Trento menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1) Kas [...] kuuenda direktiivi [...] artikli 17 lõike 7 esimest lauset, võttes arvesse sama artikli lõiget 2, tuleb tõlgendada nii, et:

a) kõnealuse artikliga on vastuolus, kui nimetatud direktiivi artiklis 29 ettenähtud „käibemaksu nõuandekomiteega konsulteerimiseks” loetakse seda, kui liikmesriik üksnes teavitab sellise siseriikliku õigusnormi nagu Vabariigi presidendi dekreeedi nr 633/72 praegu kehtiva artikli 19a lõike 1 punktide c ja d vastuvõtmisest ning igakordsest pikendamisest, mis piirab artikli 17 lõikes 2 märgitud kaupade kasutamise ja hooldamisega seotud käibemaksu mahaarvamisõigust, kusjuures käibemaksukomitee lihtsalt võtab selle õigusnormi teadmiseks;

b) sama artikliga on samuti vastuolus see, kui selle kohaldamisalasse kuuluvaks meetmeks loetakse punktis a mainitud kaupade ostmise, kasutamise ja hooldamisega seotud käibemaksu mahaarvamisõiguse mis tahes piirangut, mis kehtestati enne käibemaksu nõuandekomiteega konsulteerimist ja mis on olnud kehtiv tänu arvukatele üksteisele järgnenud seaduslikele kehtivusaja pikendamistele katkematult enam kui 25 aastat;

c) kui vastuse esimese küsimuse punktile b on jaatav, siis kas seoses kuuenda direktiivi artikli 17 lõikes 7 arvesse võetud majanduse tsüklilisusega on Euroopa Kohtul võimalik esitada tingimused, mis lubavad määratleda pikendamiste maksimaalset kestvust; või kas kohus saab täpsustada, kas (korduvalt pikendatud) erandite ajutise iseloomu järgimata jätmine annab maksumaksjale õiguse teha mahaarvamisi?

2) Kui eespool viidatud artikli 17 lõikes 7 ettenähtud menetluse tingimusi ei ole järgitud, siis kas kuuenda direktiivi artikli 17 lõiget 2 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus, kui liikmesriigi poolt pärast kuuenda direktiivi jõustumist (Itaalia puhul 1. jaanuar 1979) kehtestatud siseriiklik õigusnorm või halduspraktika piirab objektiivsel viisil ja ajaliste piiranguteta teatud mootorsõidukite ostmise, kasutamise ja hooldamisega seotud käibemaksu mahaarvamisõigust?”

Eelotsuse küsimused

Esimese küsimuse punkt a

18 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib esimese küsimuse punktis a, kas kuuenda direktiivi artikli 17 lõike 7 esimest lauset tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus, kui nimetatud direktiivi artiklis 29 ettenähtud „käibemaksu nõuandekomiteega konsulteerimiseks” loetakse seda, kui liikmesriik teavitab sellise siseriikliku õigusnormi vastuvõtmisest, mis piirab artikli 17 lõikes 2 märgitud kaupade kasutamise ja hooldamisega seotud käibemaksu mahaarvamisõigust, kui käibemaksukomitee piirdus märkusega teadmiseks võtmise kohta.

Euroopa Kohtule esitatud märkused

19 Komisjon väidab, et kuuenda direktiivi artiklis 29 ettenähtud käibemaksu nõuandekomiteega konsulteerimine on käibemaksu tsüklilisuse erandite kohaldamise põhiline menetlustingimus. Komiteesse pöördumine võimaldab liikmesriikide esindajatel ja komisjonil uurida ühiselt siseriiklikke meetmeid, mis loovad käibemaksu mahaarvamise korrast erandi. Üksnes käibemaksukomitee teavitamist vastuvõetud või menetletavast õigusaktist ei saa sellisel juhul käsitleda piisava konsulteerimisena, samuti mitte asjaolu, et komitee teeb märkuse talle teatatud siseriikliku õigusakti teadmiseks võtmise kohta.

20 Kuuenda direktiivi artikli 29 sellist tõlgendamist kinnitavad selle direktiivi artikli 17 lõikes 7 kasutatud sõnastuse erinevad keeleversioonid. Euroopa Kohus on muu hulgas leidnud 8. jaanuari 2002. aasta otsuses C-409/99: Metropol ja Stadler (EKL 2002, lk I-781), et käibemaksu nõuandekomiteega konsulteerimine on artikli 17 lõike 7 põhjal võetava mis tahes meetme eeltingimus.

21 Mis puutub põhikohtuasjas kõne all olevasse meetmesse, siis teatas Itaalia valitsus käibemaksukomiteele sellest 1980. aastal ja esitas oma esindaja vahendusel selle institutsiooni samal aastal toimunud koosolekul täpsustused nimetatud meetme sisu ja ulatuse kohta. Sama menetlust järgis ta ka meetme kehtivusaja igakordse pikendamise puhul, konsulteerides komiteega 1990., 1995., 1996., 1999. ja 2000. aastal.

22 Komisjon möönab, et käibemaksukomiteega konsulteeriti pärast erandit kehtestava meetme jõustumist ning et kerkib küsimus, kas kuuenda direktiivi artikli 17 lõige 7 sätestab konsulteerimise enne meetme jõustumist. Siiski paistab antud juhul Itaalia ametiasutuste poolt järgitud menetlus olevat vastavuses käibemaksukomitee pädevusega ning kooskõlas teiste liikmesriikide praktikaga. Komisjon leiab, et selle küsimuse peab järelikult lahendama Euroopa Kohus.

23 Itaalia valitsus väidab omalt poolt, et antud juhul ei rikutud järgitud menetlusega käibemaksukomiteega konsulteerimise kohustust. Viimane sai nimetatud valitsuselt sellise selgesõnalise taotluse, mille põhjal oli komisjoni teenistustel võimalik välja töötada töödokument enne toimiku komiteele üle andmist. See, mida eelotsusetaotluse esitanud kohus käsitles „üksnes teadmiseks võtmisena”, on tegelikult käibemaksukomitee otsus, mis lõpetab kuuenda direktiivi artikli 17 lõikes 7 ettenähtud konsulteerimismenetluse.

24 Igal juhul ja isegi kui eeldada, et menetlust ei järgitud detailselt, väidab Itaalia valitsus, et kuuenda direktiivi artikli 17 lõiget 7 ei ole rikutud.

25 Stradasfalti väidab esiteks, et Vabariigi presidendi 26. oktoobri 1972. aasta muudetud dekreedid nr 633 artikli 19a lõike 1 punktid c ja d on vastuolus kuuenda direktiiviga sätetega, kuna sellega kehtestatud erand mahaarvamisõigusest ei kuulu mitte ühessegi nimetatud direktiivis

ettenähtud lubatud erandite kategooriasse. Kõne all olev meede on vastuolus selle direktiivi artikli 17 lõikega 7, kuna Itaalia valitsus ei konsulteerinud eelnevalt käibemaksukomiteega; majanduse tsüklilisust, mis võiks ainsana õigustada erandit käibemaksu mahaarvamisõigusest, ei ole kunagi esinenud, ning kõne all olevat meedet, mis on kõike muud kui ajutine, kohaldati struktureeritud rohkem kui 25 aastat.

26 Esimese küsimuse kohta väidab Stradasfalti, et ühenduse õigusnormid nõuavad tegeliku nõupidamise toimumist käibemaksukomitees, mis võimaldab ainsana kontrollida kuuenda direktiivi artikli 17 lõikes 7 antud erandi tegemise võimaluse kasutamist liikmesriikide poolt. Järelikult on selle sättega vastuolus, kui erand käibemaksu mahaarvamisõigusest tehakse selle alusel, et eelnevalt üksnes teatatakse liikmesriigi õigusnormist või liikmesriigi kavatsusest selline säte vastu võtta ja käibemaksukomitee piirdub selle kavatsuse teadmiseks võtmisega.

Euroopa Kohtu hinnang

27 Kuuenda direktiivi artikli 17 lõige 7 näeb ette ühe kõnealuse direktiiviga lubatud erandite kehtestamise menetluse, mis annab liikmesriikidele õiguse mahaarvamissüsteemist välja arvata teatavad kaubad, „[a]rvestades artiklis 29 sätestatud konsulteerimist”.

28 Selline konsulteerimine võimaldab komisjonil ja teistel liikmesriikidel kontrollida üldises käibemaksu mahaarvamissüsteemis erandi tegemise võimaluse kasutamist liikmesriikide poolt, eelkõige kontrollides, kas kõne all olev siseriiklik meede vastab majanduse tsüklilisuse tõttu vastuvõtmise tingimusele.

29 Seega kehtestab kuuenda direktiivi artikli 17 lõige 7 menetluskohustuse, mida liikmesriigid peavad täitma selleks, et neil oleks võimalik kasutada selles sättes ette nähtud erandit. Käibemaksukomiteega konsulteerimine paistab olevat kõigi selle sätte alusel võetavate meetmete eeltingimuseks (vt eespool viidatud kohtuotsus *Metropol ja Stadler*, punktid 61–63).

30 Käibemaksukomiteega konsulteerimisel puuduks mõte, kui liikmesriigid piirduksid komitee teavitamisega erandit kehtestavast siseriiklikust meetmest, mida nad kavatsevad võtta, lisamata vähimatki selgitust meetme sisu ja ulatuse kohta. Käibemaksukomiteel peab olema võimalik talle esitatud meedet nõuetekohaselt kaaluda. Seega tuleneb kuuenda direktiivi artikli 17 lõikes 7 ettenähtud menetluskohustusest, et liikmesriigid teatavad komiteele kavatsusest erandit kehtestav meede vastu võtta ja et nad esitavad piisavalt teavet, mis võimaldaks komiteel seda meedet igakülgset uurida.

31 Kuuenda direktiivi artikli 17 lõige 7 ei näe käibemaksukomiteega konsulteerimise tulemuse osas seevastu ette ühtki kohustust ning ei kohusta komiteed tegema heakskiitvat või tagasilükkavat otsust talle teatavaks tehtud erandit kehtestava siseriikliku meetme kohta.

32 Seega tuleb esimese küsimuse punktile a vastata, et kuuenda direktiivi artikli 17 lõike 7 esimene lause kohustab liikmesriike selle direktiivi artiklis 29 ette nähtud konsulteerimiskohustuse järgimiseks teavitama käibemaksukomiteed kavatsusest võtta vastu üldisest käibemaksu mahaarvamissüsteemist erandit kehtestav siseriiklik meede ja esitama komiteele piisavalt teavet, mis võimaldaks viimasel seda meedet igakülgset uurida.

Esimese küsimuse punkt b ja punkti c esimene osa

33 Eelotsusetaotluse esitanud kohus küsib esimese küsimuse punktis b ja punkti c esimeses osas sisuliselt seda, kas kuuenda direktiivi artikli 17 lõike 7 esimest lauset tuleb tõlgendada nii, et see lubab liikmesriigil selle direktiivi artikli 17 lõikes 2 märgitud kaubad käibemaksu mahaarvamissüsteemist välja arvata:

- käibemaksukomiteega eelnevalt konsulteerimata ja
- ajaliste piiranguteta.

Euroopa Kohtule esitatud märkused

34 Komisjon meenutab, et sätteid, mis näevad ette erandid mahaarvamisõiguse põhimõttest, tuleb tõlgendada kitsalt (vt eespool viidatud kohtuotsus Metropol ja Stadler, punkt 59). Euroopa Kohus on juba leidnud, et kuuenda direktiivi artikli 17 lõikes 7 ette nähtud meetmete kohaldamine, mis võimaldab „seoses majanduse tsüklilisusega” kehtestada erandid mahaarvamise korrast, peab olema ajaliselt piiratud ning et need meetmed ei või olla olemuselt struktuurimeetmed (vt eespool viidatud kohtuotsus Metropol ja Stadler, punkt 69).

35 Selles suhtes on põhikohtuasjas kõne all olev meede 1979. aastal Itaalia õigusse võetud püsiva sättena. Alles 1980. aastast määrati selle kohaldamise ajaline piir, mida ometi järjest pikendati. Tundub, et meede võeti tegelikult vastu selleks, et hoida ära maksudest kõrvalehoidumist ja maksustamise vältimist, millised eesmärgid on hõlmatud kuuenda direktiivi artikli 27 erimenetluse ja ?tingimustega.

36 Pealegi on käibemaksukomitee alates 1980. aastast pidevalt juhtinud Itaalia valitsuse tähelepanu sellele, et kõnealust erandit ei saa õigustada kuuenda direktiivi artikli 17 lõikega 7. Komitee nõupidamistel 1999. ja 2000. aastal võetud tunduvalt leplikumat seisukohta selgitavad Itaalia ametivõimude võetud (ja täitmata jäetud) kohustus meede enne 1. jaanuari 2001 uuesti läbi vaadata ja sel ajal avanenud võimalused, mis põhinesid komisjoni ettepanekul muuta kuuenda direktiivi käibemaksu mahaarvamisõigust puudutavat osa.

37 Neil tingimustel leiab komisjon, et põhikohtuasjas kõnealune erand on vastuolus kuuenda direktiivi artikli 17 lõike 7 sätetega.

38 Itaalia valitsus leiab, et esimese küsimuse punkt b on asjassepuutumatu ja seetõttu vastuvõetamatu.

39 Vaidlus põhikohtuasjas puudutab tõepoolest üksnes aastatel 2000–2004 tasutud käibemaksu. Seega olid komiteega konsulteerimise taotlused esitatud enne siseriikliku pikendamismeetme vastuvõtmist. Neil tingimustel jääb Euroopa Kohtule esitatud küsimus väljapoole põhikohtuasjas kohaldatavatest õigusnormidest ja on järelikult vastuvõetamatu (vt viimasena 30. juuni 2005. aasta otsus kohtuasjas C-165/03: Längst, EKL 2005, lk I-5637). Igal juhul on Euroopa Kohus juba leidnud, et kuuenda direktiivi artikkel 27 ei takista nõukogu tagantjärele vastu võtmast otsust lubada liikmesriigil võtta erimeetmeid, mis kehtestavad erandeid nimetatud direktiivist (vt 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-17/01: Sudholz, EKL 2004, lk I-4243, punkt 23). Sama peaks kehtima selle direktiivi artikli 17 lõikes 7 ettenähtud käibemaksukomiteega konsulteerimise kohta.

40 Esimese küsimuse punkti c esimene osa on puhtalt hüpoteetiline ja seetõttu vastuvõetamatu.

41 Stradasfalti arvates tuleks esimese küsimuse punktile b vastata, et kuuenda direktiivi artikli 17 lõikega 7 on vastuolus, kui erand käibemaksu mahaarvamisõigusest kehtestatakse enne

käibemaksukomiteega konsulteerimist, kuna ühenduse õigusnormid nõuavad selgesõnaliselt eelnevat konsulteerimist komiteega.

42 Samamoodi nõuab direktiivi artikli 17 lõige 7, et erand peab olema ajutise iseloomuga, kuna see, kuidas Euroopa Kohus on otsustanud, peab vastama majanduse tsüklilisusele. Järelikult on selle artikliga vastuolus, kui kõnealune erand kehtib järjestikuste kehtivusaja pikendamiste tõttu rohkem kui 25 aasta vältel.

43 Esimese küsimuse punkti c kohta väidab Stradasfalti, et Euroopa Kohus on juba leidnud eespool viidatud kohtuotsuses Metropol ja Stadler, et artikli 17 lõige 7 lubab liikmesriigil ühenduse käibemaksu mahaarvamissüsteemist kõrvale kalduda vaid „kindlaksmääratud ajaks”. Kohtujurist L. A. Geelhoed on antud kohtuasjas tehtud ettepanekus muu hulgas määratlenud tsüklilisuse poliitikat kui sellist, mille eesmärk on „lühiajaliselt” ja „kuni kahe aasta jooksul” mõjutada riigi makromajanduslikke näitajaid. Erand, mida kehtib rohkem kui 25 aastat, rikub ilmselgelt kuuenda direktiivi artikli 17 lõiget 7.

Euroopa Kohtu hinnang

– Küsimuste vastuvõetavus

44 Selle kohta tuleb sedastada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on EÜ artiklis 234 sätestatud menetlus Euroopa Kohtu ja siseriiklike kohtute koostöö vahend, mille kaudu Euroopa Kohus annab siseriiklikele kohtutele ühenduse õiguse tõlgendusi, mida siseriiklikud kohtud vajavad oma menetluses olevate vaidluste lahendamisel (vt eelkõige 5. veebruari 2004. aasta otsus kohtuasjas C-380/01: Schneider, EKL 2004, lk I-1389, punkt 20).

45 Selle koostöö raames on vaid siseriikliku kohtu (kes asja menetleb ja vastutab tehtava lahendi eest) pädevuses kohtuasja eripärasid arvestades hinnata, kas kohtuotsuse tegemiseks on vaja eelotsust ja kas Euroopa Kohtule esitatud küsimustel on kohtuasja suhtes tähtsust. Järelikult, kui eelotsuse küsimused on esitatud ühenduse õiguse tõlgendamise kohta, peab Euroopa Kohus neile vastama (eespool viidatud kohtuotsus Schneider, punkt 21).

46 Euroopa Kohus on aga ka otsustanud, et erandlikel asjaoludel on tal omaenda pädevuse hindamiseks kohustus kontrollida asjaolusid, mille alusel siseriiklik kohus menetluse peatas. Siseriikliku kohtu esitatud taotluse läbivaatamata jätmine on võimalik üksnes siis, kui on ilmselge, et taotletud ühenduse õiguse tõlgendamisel puudub igasugune seos põhikohtuasja asjaoludega või esemega, kui küsimus on üldine või hüpoteetiline või kui Euroopa Kohtule ei ole teada faktilised ja õiguslikud asjaolud, mille põhjal saaks talle esitatud küsimustele asjakohaselt vastata (eespool viidatud kohtuotsus Schneider, punkt 22).

47 Koostöö, mis on eelotsusemenetluses esmatähtis, tähendab nimelt seda, et siseriiklik kohus arvestab Euroopa Kohtule usaldatud ülesandega, mis seisneb liikmesriikide õigusemõistmisele kaasaaitamises, mitte üldistele või hüpoteetilistele küsimustele nõuandvate arvamuste koostamises (eespool viidatud kohtuotsus Schneider, punkt 23).

48 Antud kohtuasjas tuleneb Euroopa Kohtule esitatud märkustest, et kuigi põhikohtuasja vaidlus puudutab üksnes käibemaksu, mis tasuti aastatel 2000–2004 ehk aastatel, mille puhul tehti käibemaksukomiteega konsulteerimise taotlused enne siseriikliku pikendamismeetme vastuvõtmist, jõustus see meede tegelikult enne kõnealust ajavahemikku ja selle kehtivusaega pikendati süstemaatiliselt mitme aasta vältel. Järelikult ei ilmne, et taotletud ühenduse õiguse tõlgendamisel puuduks ilmselgelt mistahes seos vaidluse esemega või et see tõstataks hüpoteetilise probleemi.

49 Järelikult tuleb sedastada, et esimese küsimuse punkt b ja punkti c esimene osa on vastuvõetav.

– Põhiküsimus

50 Mis puudutab esimese küsimuse punkti b, milles küsitakse, kas kuuenda direktiivi artikli 17 lõige 7 lubab liikmesriikidel käibemaksu mahaarvamissüsteemist välja arvata kaupu eelnevalt käibemaksukomiteega konsulteerimata, siis on Euroopa Kohus juba leidnud, nii nagu öeldud eespool punktis 29, et komiteega konsulteerimine on kõigi selle sätte põhjal võetavate meetme eeltingimuseks (vt eespool viidatud kohtuotsus Metropol ja Stadler, punktid 61–63).

51 Vastupidiselt Itaalia valitsuse väidetele ei saa vastust sellele küsimusele tuletada lahendusest, milleni Euroopa Kohus jõudis eespool viidatud kohtuotsuses Sudholz. Selle otsusega leidis Euroopa Kohus, et kuuenda direktiivi artikkel 27 ei kohusta nõukogu andma luba liikmesriikide poolt võetud erandit kehtestavatele erimeetmetele enne nende meetmete väljakuulutamist. Sellegipoolest ei ole kuuenda direktiivi artikli 17 lõikes 7 ettenähtud konsultatsioonimenetlusel, mida käsitletakse käesolevas kohtuasjas, sama eesmärk kui sama direktiivi artiklis 27 ettenähtud loa andmise menetlusel. Järelikult ei ole põhjendatud Itaalia valitsuse väide, et tulenevalt eespool viidatud Sudholzi kohtuotsusest ei peaks arvestama Euroopa Kohtu lahendusega eespool viidatud Metropol ja Stadleri kohtuotsuses.

52 Seoses esimese küsimuse punkti c esimese osaga, milles küsitakse, kas kuuenda direktiivi artikli 17 lõige 7 lubab liikmesriigil välja arvata käibemaksu mahaarvamissüsteemist kaubad ajalise piiranguta, siis tuleb meenutada, et see artikkel lubab liikmesriikidel mahaarvamissüsteemist välja arvata kaubad „seoses majanduse tsüklilisusega”.

53 See säte lubab liikmesriigil võtta ajutisi meetmeid, et ära hoida majanduse hetkeolukorrale tsüklilisusega kaasnevaid tagajärgi. Järelikult peab selles sättes loetletud meetmete kohaldamine olema ajaliselt piiratud ja need meetmed ei või olla olemuselt struktuurilised meetmed.

54 Sellest tuleneb, et kuuenda direktiivi artikli 17 lõige 7 ei luba liikmesriigil võtta käibemaksu mahaarvamissüsteemi puudutavaid meetmeid, mis ei sisalda märget nende ajalise piirangu kohta ja/või mis on osa struktuurilistest kohandusmeetmete kogumist, mille eesmärk on vähendada eelarvedefitsiiti ja võimaldada riigivõla tagasimaksmist (vt eespool viidatud kohtuotsus Metropol ja Stadler, punkt 68).

55 Järelikult tuleb esimese küsimuse punktile b ja punkti c esimesele osale vastata, et kuuenda direktiivi artikli 17 lõike 7 esimest lauset tuleb tõlgendada nii, et see ei luba liikmesriigil käibemaksu mahaarvamissüsteemist välja arvata kaupu eelnevalt käibemaksukomiteega konsulteerimata. Samuti ei luba nimetatud säte liikmesriigil võtta selle maksu mahaarvamissüsteemi puudutavaid meetmeid, mis ei sisalda märget nende ajalise piirangu kohta ja/või mis on osa struktuuriliste kohandusmeetmete kogumist, mille eesmärk on vähendada eelarvedefitsiiti ja võimaldada riigivõla tagasimaksmist.

Esimese küsimuse punkti c teine osa ja teine küsimus

56 Nende küsimustega soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas siseriiklikud maksuhaldurid võivad maksukohustuslasele vastu väites tugineda käibemaksu mahaarvamisõiguse põhimõttest erandit kehtestavale sättele, mis ei ole kehtestatud kooskõlas kuuenda direktiivi artikli 17 lõikega 7.

Euroopa Kohtule esitatud märkused

57 Komisjon väidab, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt (vt eriti 6. juuli 1995. aasta otsus kohtuasjas C-62/93: BP Soupergaz, EKL 1995, lk I-1883, punktid 16–18) on mahaarvamisõigus käibemaksusüsteemi lahutamatu osa ning annab maksumaksjale põhimõtteliselt õiguse, millele võib kohaldada üksnes direktiivis ettenähtud piiranguid.

58 Kui liikmesriik on kuuenda direktiivi sätteid rikkudes kehtestanud siseriikliku erandi käibemaksu mahaarvamise põhimõttest, on maksumaksjal õigus maha arvata siseriikliku meetmega seotud kaupadelt tasutud käibemaks. Euroopa Kohus on juba otsustanud eespool viidatud kohtuotsuses Metropol ja Stadler, et juhul, kui erand mahaarvamisüsteemist ei ole kehtestatud kooskõlas kuuenda direktiivi artikli 17 lõikega 7, mis sätestab liikmesriikidele konsulteerimise kohustuse, ei või siseriiklikud maksuhaldurid maksukohustuslasele vastu väites tugineda selle direktiivi artikli 17 lõikes 1 nimetatud käibemaksu mahaarvamisõiguse põhimõttest erandit kehtestavale sättele.

59 Itaalia valitsus väidab, et kuuenda direktiivi artikli 17 lõikes 7 ettenähtud menetluse järgimine, komisjoni pooldav arvamus erandi tegemise taotluste kohta ning Itaalia majanduse tsükliline olukord takistasid aastatel 2000–2004 siseriiklike õigusaktide kohaldamata jätmist ja järelikult maksumaksja mahaarvamisõiguse tunnustamist.

60 Nimetatud valitsuse jaoks on teine küsimus kahel põhjusel vastuvõetamatu. Esiteks puudutab see küsimus aastale 2000 eelnenud ajavahemikke, mida põhikohtuasjas ei puudutata.

61 Teiseks puudub sellel küsimusel seos Itaalias 2000–2004. aastatel valitsenud olukorraga, kuna selles maitakse mahaarvamise piiramist „objektiivsel viisil ja ajaliste piiranguteta”. Esimene erand otsustati kehtestada pärast käibemaksukomiteega konsulteerimist ja komisjoni pooldava arvamuse saamist kuni 31. detsembrini 2000. Teist erandit selleks ajavahemikuks taotleti kehtivusega alates 1. jaanuarist 2001 ja sellele eelnes komisjon pooldav arvamus, kes leidis, et meede on õigustatav kuni uue direktiivi vastuvõtmiseni.

62 Igal juhul väidab Itaalia valitsus, et, käibemaksukomitee poolt siseriiklikku erandit kehtestava meetme teadmiseks võtmine pärast selle meetme vastuvõtmist ei anna õigust seda meedet ebaseaduslikuna käsitleda, nagu Euroopa Kohus on kuuenda direktiivi artikliga 27 seoses otsustanud 29. aprilli 2004. aasta kohtuotsuse Sudholz (C-17/01, EKL 2004, lk I-4243) punktis 23.

63 Stradasfalti väidab, et kui kuuenda direktiivi artikli 17 lõiget 7 on rikutud, siis on sama direktiivi artikli 17 lõikega 2 vastuolus siseriiklik õigusnorm, mis takistab maksukohustuslasel „turismiotstarbeliste” sõiduautode ostmisel, kasutamisel ja hooldamisel tasutud käibemaksu mahaarvamisõiguse täielikku ja kohest teostamist.

Euroopa Kohtu hinnang

– Küsimuse vastuvõetavus

64 Nagu on märgitud käesoleva kohtuotsuse punktis 46, on siseriikliku kohtu esitatud taotluse läbivaatamata jätmise võimalik üksnes siis, kui on ilmselge, et ühenduse õiguse soovitud tõlgendamisel puudub igasugune seos põhikohtuasja asjaoludega või esemega, kui küsimus on üldine või hüpoteetiline või kui Euroopa Kohtule ei ole teada faktilised ja õiguslikud asjaolud, mille põhjal saaks talle esitatud küsimustele asjakohaselt vastata (vt eespool viidatud kohtuotsus Schneider, punkt 22).

65 Antud kohtuasjas tuleneb Euroopa Kohtule esitatud märkustest, et kui põhikohtuasja vaidlus

puudutab üksnes käibemaksu, mis tasuti aastatel 2000–2004 ehk aastatel, mille puhul käibemaksukomiteega konsulteerimise taotlused tehti enne kehtivust pikendava siseriikliku meetme vastuvõtmist, jõustus see meede tegelikult enne kõnealust ajavahemikku ja selle kehtivusaega pikendati süstemaatiliselt mitme aasta vältel. Järelikult ei ilmne, et ühenduse õiguse tõlgendamisel puuduks ilmselgelt mistahes seos vaidluse esemega.

– Põhiküsimus

66 EÜ asutamislepingu artikli 189 kolmandas lõigus (nüüd EÜ artikli 249 kolmas lõik) sätestatud üldise kohustuse alusel on liikmesriigid kohustatud viima kõik sätted vastavusse kuuenda direktiiviga (vt 11. juuli 1991. aasta otsus kohtuasjas C-97/90: Lennartz, EKL 1991, lk I-3795, lk 33). Kui erand mahaarvamissüsteemist ei ole kehtestatud kooskõlas kuuenda direktiivi artikli 17 lõikega 7, ei või siseriiklikud maksuhaldurid maksukohustuslasele vastu väites tugineda sama direktiivi artikli 17 lõikes 1 nimetatud käibemaksu mahaarvamisõiguse põhimõttest erandit kehtestavale sättele (vt eespool viidatud kohtuotsus Metropol ja Stadler, punkt 64).

67 Põhikohtuasja asjaoludel ja isegi kui Itaalia valitsus väidab, et käibemaksukomiteega 1999. ja 2000. aasta konsulteerimise taotlused tehti enne käibemaksu mahaarvamisõiguse põhimõtte erandi kehtivusaega pikendava siseriikliku meetme vastuvõtmist, on selge, et Itaalia valitsus kohaldas seda erandit väheoluliste muudatustega süstemaatiliselt alates 1980. aastast. Neil tingimustel ei saa sel meetmel olla ajutine iseloom ja seda ei saa põhjendada majanduse tsüklilisusega. Seda meedet tuleb järelikult käsitleda osana struktuursete kohandusmeetmete kogumist, mis ei kuulu kuuenda direktiivi artikli 17 lõike 7 kohaldamisalasse. Järelikult ei saa Itaalia valitsus maksukohustuslase kahjuks neile viidata (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Metropol ja Stadler, punkt 65).

68 Vastavalt kuuenda direktiivi artikli 17 lõikele 2 peab maksukohustuslane, kelle suhtes seda meedet kohaldatai, saama võimaluse oma käibemaksuvõlg ümber arvutada, kui kaupu ja teenuseid kasutati seoses maksustatavate tehingutega.

69 Esimese küsimuse punkti c teisele osale ja teisele küsimusele tuleb seega vastata, et kui erand mahaarvamissüsteemist ei ole kehtestatud kooskõlas kuuenda direktiivi artikli 17 lõikega 7, ei või siseriiklikud maksuhaldurid maksukohustuslasele vastu väites tugineda sama direktiivi artikli 17 lõikes 1 nimetatud käibemaksu mahaarvamisõiguse põhimõttest erandit kehtestavale sättele. Vastavalt kuuenda direktiivi artikli 17 lõikele 2 peab maksukohustuslane, kelle suhtes erandit kehtestavat sätet kohaldatai, saama võimaluse oma käibemaksuvõlg ümber arvutada, kui kaupu ja teenuseid kasutati seoses maksustatavate tehingutega.

Kohtuotsuse mõju ajalise piiramise taotlus

70 Itaalia valitsus tõstab esile võimaluse, et juhul kui Euroopa Kohus leiab, et erandeid mahaarvamisõigusest ei tehtud aastatel 2000–2004 kooskõlas kuuenda direktiivi artikli 17 lõikega 7, võib ta piirata käesoleva kohtuotsuse ajalist mõju.

71 Sellele taotlusele tuginedes viitab Itaalia valitsus suurele kahjule, mida Euroopa Kohtu otsus võib riigikassale tekitada ning tema puhul tekkida võinud õiguspärase ootuse – et kõnealune meede on ühenduse õigusega kooskõlas – kaitsele. Sellega seoses märgib Itaalia valitsus, et komisjon andis aastatel 1999 ja 2000 pooldava arvamuse meetmetele, mida kavatsesi võtta antud küsimust homogeenselt reguleeriva direktiivi vastuvõtmist oodates, ning et komisjon ei ole Itaalia Vabariigile kunagi esitanud kaebust erandi säilitamise kohta.

72 Tuleb esile tuua, et vaid erandjuhtudel võib Euroopa Kohus ühenduse õiguskorrale omast õiguskindluse üldpõhimõtet kohaldades piirata võimalust, kus kõik huvitatud isikud saavad toetuda

mõnele kohtu tõlgendatud õigusnormile, et vaidlustada heauskselt loodud õigussuhteid. Otsustamaks, kas kohtuotsuse ulatust on vaja ajaliselt piirata või mitte, tuleb arvestada asjaolu, et kui mis tahes kohtuotsuse praktilisi tagajärgi tuleb hoolikalt kaaluda, ei või siiski minna õiguse objektiivsuse vähendamiseni ja kahjustada selle kohaldamist tulevikus tagajärgede tõttu, mis kohtuotsusel võivad olla mineviku jaoks (2. veebruari 1988. aasta otsus kohtuasjas 24/86: Blaizot, EKL 1988, lk 379, punktid 28 ja 30, ja 16. juuli 1992. aasta otsus kohtuasjas C?163/90: Legros jt, EKL 1992, lk I?4625, punkt 30).

73 Kuigi vastab tõele, et antud kohtuasja puhul toetas komisjon Itaalia ametivõimude taotlust põhikohtuasjas kõnealuste aastate kohta, ilmneb Euroopa Kohtule esitatud märkustest, et käibemaksukomitee juhtis alates 1980. aastast pidevalt Itaalia valitsuse tähelepanu sellele, et kõnealust erandit ei saanud õigustada kuuenda direktiivi artikli 17 lõike 7 põhjal, ning et komitee nõupidamistel 1999. ja 2000. aastal võetud tunduvalt leplikuma seisukoha taga seisavad Itaalia ametivõimude võetud kohustus meede enne 1. jaanuari 2001 uuesti läbi vaadata ja sel ajal avanenud võimalused, mis põhinesid komisjoni ettepanekul muuta kuuenda direktiivi käibemaksu mahaarvamisõigust puudutavat osa.

74 Neil asjaoludel pidid Itaalia ametivõimud teadma, et selle ajutise meetmena mõeldud meetme – mida võib kuuenda direktiivi artikli 17 lõike 7 sõnastuse kohaselt põhjendada üksnes „majanduse tsüklilisusega” – kehtivusaja süstemaatiline pikendamine alates 1979. aastast ei olnud selle artikliga kooskõlas.

75 Itaalia ametivõimud ei saa seega tugineda heas usu sõlmitud õigussuhete olemasolule selleks, et taotleda Euroopa Kohtult kohtuotsuse mõju ajalist piiramist.

76 Lisaks sellele ei ole Itaalia Valitsus tõendanud nende arvutuste paikapidavust, mille põhjal ta Euroopa Kohtule väitis, et kui käesoleva kohtuotsuse mõju ajaliselt ei piirata, on oht tekitada sellega märkimisväärsed majanduslikke tagajärgi.

77 Seetõttu pole vaja käesoleva kohtuotsuse mõju ajaliselt piirata.

Kohtukulud

78 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse siseriiklik kohus. Euroopa Kohtule märkuste esitamisega seotud kulusid, v.a poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

1. Nõukogu 17. mai 1977. aasta kuuenda direktiivi 77/388/EMÜ kumuleerivate käibemaksudega seotud liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta – ühine käibemaksusüsteem: ühtne maksubaas artikli 17 lõike 7 esimene lause kohustab liikmesriike selle direktiivi artiklis 29 ettenähtud konsulteerimiskohustuse järgimiseks teavitama käibemaksukomiteed kavatsusest võtta vastu üldisest käibemaksu mahaarvamissüsteemist erandit kehtestav siseriiklik meede ja esitama komiteele piisavalt teavet, mis võimaldaks viimasel seda meedet igakülgset uurida.

2. Kuuenda direktiivi 77/388 artikli 17 lõike 7 esimest lauset tuleb tõlgendada nii, et see ei luba liikmesriigil käibemaksu mahaarvamissüsteemist välja arvata kaupu nimetatud direktiivi artikliga 29 asutatud käibemaksukomiteega eelnevalt konsulteerimata. Samuti ei luba nimetatud säte liikmesriigil võtta selle maksu mahaarvamissüsteemi puudutavaid meetmeid, mis ei sisalda märget nende ajalise piirangu kohta ja/või mis on osa struktuuriliste kohandusmeetmete kogumist, mille eesmärk on vähendada eelarvedefitsiiti ja võimaldada riigivõla tagasimaksmist.

3. Kui erand mahaarvamissüsteemist ei ole kehtestatud kooskõlas kuuenda direktiivi 77/388 artikli 17 lõikega 7, ei või siseriiklikud maksuhaldurid maksukohustuslasele vastu väites tugineda sama direktiivi artikli 17 lõikes 1 nimetatud käibemaksu mahaarvamisõiguse põhimõttest erandit kehtestavale sättele. Vastavalt kuuenda direktiivi 77/388 artikli 17 lõikele 2 peab maksukohustuslane, kelle suhtes kohaldati erandit kehtestavat sätet, saama võimaluse oma käibemaksuvõlg ümber arvutada, kui kaupu ja teenuseid kasutati seoses maksustatavate tehingutega.

Allkirjad

* Kohtumenetluse keel: itaalia.